

Sygn. akt II UK 560/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie z wniosku J.W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o prawo do emerytury, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 23 października 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 28 kwietnia 2014 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wobec nieudokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach i w związku z tym niespełnienia przesłanek określonych w art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.). Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca

nie pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż powierzono mu również obowiązki mechanika (w związku z redukcją etatów i brakiem mechaników) i spedytora, z wykonywaniem których wiązały się dodatki do wynagrodzenia.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, oraz § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 w związku z punktem 2 Działu VIII w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wnioskodawca nie spełnił warunków do uzyskania emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wykonywał również czynności mechanika i spedytora co uniemożliwiać ma przyjęcie, że pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy w całości i przyznanie mu emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o odsetkach ustawowych i kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą „wykładni przepisów wywołujących poważne rozbieżności w orzecznictwie sądów, które uznają pracę kierowcy pojazdu o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t w połączeniu z jakimikolwiek dodatkowymi obowiązkami kierującego zapewniającymi sprawność tegoż pojazdu i bezpieczny przewóz ładunku, jako nie spełniające warunku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na tym stanowisku. Dodatkowo, rozbieżności pogłębia przyznawanie co do zasady, świadczeń emerytalnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zatrudnionym na takim samym stanowisku jak skarżący i wykonującym takie same czynności jak J.W., co

dotyczy zwłaszcza zatrudnionych kierowców i kierowców - mechaników w tym samym czasie co ubezpieczony oraz razem z ubezpieczonym”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa i jego prawidłowego stosowania. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania zagadnienia prawnego, także przytoczenia jego podstaw (konkretnych przepisów prawnych), wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841), przy czym podstawa taka nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii sformułowanego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a skarżący nie przytoczył istotnych okoliczności uzasadniających zmianę utrwalonej judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). W ślad za utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, trzeba wskazać, że z uprawnienia przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1

rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.). Nie jest zatem dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290 oraz z dnia 7 lutego 2012 r., I UK 227/11 - niepublikowany).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając wnioskodawcy kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.